

РЕШЕНИЕ

№ 23900

гр. София, 10.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 01.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **6090**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. Н. М. З., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], адрес за кореспонденция [населено място], [улица] срещу Решение № 3296 от 07.05.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Счита, че Обжалваният административният акт е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Изложените съображения, основаващи отказа, намира за незаконосъобразни, тъй като административният орган е игнорирал факта, че причините да напусне страната си на произход са свързани с наличието на заплаха за неговия живот и сигурност. В този смисъл акцентува, че въпреки че административният орган оценява положението в страната като несигурно и напрегнато, същият не определя насилието във всички части на страната като безогледно. Намира анализът на изложената в решението обстановка в С. за формален и не кореспондиращ с личната му бежанска история. Същевременно органът не изследвал обстоятелството относно местоживеенето на оспорващия в С. и региона на страната, в който евентуално ще бъде върнат.

Административният орган превратно тълкува и не съобразява предвижданията на Решение на Съда на ЕС 17 февруари 2009 година по дело C-465/07. По този начин неразгледани по същество остават причините, довели до напускане на местоживеенето ми поради основателен страх от преследване именно там. Сочи още, че е налице реална възможност да бъде принудително мобилизиран в сирийската армия или да бъде убит при продължаващите военни действия. Прави заключение, че са налице основателни опасения за живота и сигурността му, ако бъде върнат в С., поради което са налице и предпоставките по смисъла на закона за предоставяне на международна закрила. Всички изложени факти, избирателно отразени в обжалваното решение, не са обсъдени в цялост, поради което и крайните изводи в същото са погрешни. По изложените съображения, оспореното решение се явява незаконосъобразно на основание чл. 146, т. 3 и 4 АПК, поради което се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание оспорващият, се явява лично и с адвокат Д., служебно назначен процесуален представител, която счита, че решението е незаконосъобразно, неправилно мотивирано и изключително субективно с оглед личната бежанска история, така и справките за положението в С.. Заявява, че оспорващият не е икономически бежанец, доколкото не споделя, че е дошъл тук да печели повече пари и да работи за по доброто си бъдеще. Напуснал страната си поради военни действия, които има все още в страната му по произход, Намира, че оспорващият отговаря на критериите на чл. 8 и 9 от ЗУБ. Предоставя писмени бележки.

Оспорващият М. А. Н. М. З. моли да бъде уважено желанието му да остане в България. Заявява, че не може да се върне в С., тъй като там няма кой да защити неговите права.

Ответната страна, Председател на ДАБ пир МС, не изпраща представител. Депозирано е писмено становище, в което излага съображения за законосъобразност на оспореното решение и неоснователност на депозираната жалба.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба за международна закрила с вх. №ПМЗ-В-812 от 03.12.2024г. на РПЦ-гр. С. до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-НС), с която е поискана международна закрила в РБ от М. А. Н. М. З. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание мюсюлманин-сунит, семейно положение-неженен ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България. Заявява, че е напуснал страната си по произход за първи път през 2015 г. легално за Л., където е останал четири години. От Л. се връща в С. и напуска за втори път през 2019 г. нелегално за Турция. Заявява, че в Турция е работил в продължение на една година до 2020 г. През 2020 г. е депортиран от Турция в С.. Молителя е напуснал С. през октомври 2024 г. нелегално за Турция и след престой от две седмици влиза нелегално в Република България в началото на м. ноември 2024г.

В проведеното интервю с рег. № УП 7308/23.01.2025 г., гражданинът на С. заявява, че целта на пътуването му е била Х.. Твърди, че е живял в [населено място] и че от там е напуснал страната. Чужденецът споделя, че родителите му и трима братя се намират в С.. Уточнява, че е учил до девети клас в [населено място], С.. По време на интервюто допълва, че е напуснал

страната си, защото не желае да служи към Режима и липсата на сигурност. Според него няма стабилност и сигурност в страната му. Споменава, че е имал цел докато работи в Турция да събере пари и след това да дойде в Република България. Уточнява, че семейството му не е напуснало заедно с него, тъй като не са имали пари. Обяснява, че района му се контролира от Х. Т. А. и че в Д. също те управляват. Не желае да се върне в страната си, защото няма държавност и правителство. Посочил е, че работодателят му в Турция е сириец и живее в мир и спокойствие. Крайната цел на пътуването е била да отиде в Х..

Търсещият международна закрила декларира, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Разказва, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С.. Никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Не е заплашван и не му е оказвано психическо насилие в държавата му на произход.

В хода на производството сирийският гражданин е уведомен, че с цел правилната преценка на подадената от него молба за закрила е необходимо да представи пред ДАБ-МС всички налични и относими към личното му положение и държавата му на произход писмени документи. Към момента на постановяване на процесното решение, жалбоподателят не е представил такива пред органите на ДАБ-МС.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: В..

С писмо УП 7308 от 04.12.2024г. на ДАБ-МС, началник отдел „ПМЗ-кв. В.“ е изискал от директора на Специализирана дирекция „М“ - Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-1742 от 29.01.2025г./У. от 30.01.2025г. в ДАБ/директорът на специализирана дирекция "М" - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ. Представено е становище рег. № У. от 29.04.2025., на ст.експерт в ПМЗ-кв. В., С., според което от събраните доказателства предлага на чужденеца да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на Председателя на ДАБ при МС- справка с вх. № МД-02-159/14.03.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“, на ДАБ-МС за обстановката в С..

От така представената актуална информация адм. орган е приел, че молителят не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона и не посочва никакви причини за основателно опасение от преследване. С оглед на информацията изложена относно актуалната ситуация в държавата на произход на М. А. Н. М. З. адм. орган е приел, че са налице безспорни данни, че в страната обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за населението. Направил е извод, че кандидатът за закрила е напуснал С. единствено и само по лични и икономически причини - в търсене на по-добър живот в Европа. Съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН мигрантът е лице, което, по причини различни от изброените в определението, доброволно напуска страната си за да се засели другаде. Ако върши това по чисто икономически съображения той е икономически мигрант, а не бежанец (глава II, § 62). Преди да напусне държавата си на произход той не е имал

каквито и да е проблеми заради принадлежността си към арабския етнос, които да показват риск от евентуално преследване при завръщането му в С.. По собствените му думи той не е заплашван лично, не е ставал жертва на насилие, нито е арестуван, съден или осъждан. Видно от § 70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, самата принадлежност към определена етническа група обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец. В тази връзка, за предоставяне на такъв статут не е достатъчно само доказването на факта, че молителят е арабин по етническа принадлежност. За установяване на обстоятелствата, визирани в чл. 8 от ЗУБ е необходимо наличие на личен елемент, тъй като актът, с който се предоставя бежански статут, е индивидуален административен акт, а не общ, имащ за адресат всички араби в С..

Относно нежеланието на кандидата да се сражава в редовете на сирийската армия, в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН през 1992 г., в глава V, „В" е дадено тълкувателно определение за дезертьори и лица, които се отклоняват от военна служба. В С. военната повинност е задължителна и дезертирането се счита за криминално престъпление, но не се счита за преследване.

Въпреки, че в някои части на територията на С. положението е нестабилно и напрегнато, там са започнали процеси на стабилизиране на обстановката и функциониране на обществените услуги. Предвид посочените обстоятелства адм. орган е приел, че се установява, че не са налице данни в [населено място] да съществува реален риск сирийският гражданин да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като може спокойно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

Адм. орган е направил извод, че за сирийския гражданин не съществуват основателни опасения от преследване в държавата му на произход, тъй като той не е претърпял никакви инциденти, не е заплашван и не му е оказано насилие по нито едно от основанията описани в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Оттук адм. орган е направил извод, че същият би могъл да остане в страната си, но е решил да напусне и да търси решение на финансовите си проблеми в друга държава.

Адм. орган цитира § 70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, според който самата принадлежност към определена етническа група обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец. В тази връзка, за предоставяне на такъв статут не е достатъчно само доказването на факта, че молителят е арабин по етническа принадлежност. За установяване на обстоятелствата, визирани в чл. 8 от ЗУБ е необходимо наличие на личен елемент. Относно нежеланието на кандидата да се сражава в редовете на сирийската армия, в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН през 1992 г., в глава V, „В" е дадено тълкувателно определение за дезертьори и лица, които се отклоняват от военна служба. В С. военната повинност е задължителна и дезертирането се счита за криминално престъпление, но не се счита за преследване. Лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е бежанец. В заключение адм. орган, е направил извод, че кандидатът не сочи други релевантни причини или обосноваващи опасения за преследване - не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти в С.. Чужденецът не заявява наличието на конкретно събитие, поради което е избрал да напусне страната си по произход. Ответникът е приел в оспореното решение, че в настоящия случай от събраните в хода на административното производство доказателства не се установява от една страна сирийският гражданин основателно да се страхува от преследване в държавата си по произход, а от друга, това преследване да е по причина неговата раса, религия, националност,

принадлежност към определена социална група или политическо убеждение. В хода на проведеното с чужденеца интервю, от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ. Анализът на заявените обстоятелства сочи, че твърденията на кандидата за международна закрила не попадат в предметния обхват на ЗУБ. В конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата за международна закрила. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация в справките не се установява.

Предвид информацията за обстановката в С. се налага извода на адм. орган, че оспорвания не е бил изложен на реална опасност от тежки и лични заплахи срещу неговия живот, поради наличието на съществуващия въоръжен конфликт. Изразеното желание да живее по-добър живот о, също не е достатъчно основание да се приеме, че за него са налице основания по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Колкото и да са силни убежденията му, те не представляват достатъчно основателна причина за предоставяне на закрила.

Не е констатирано и спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място, в което е живял той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Ето защо адм. орган приема, че за оспорвания не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. За чуждия гражданин не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т. 2 и т. 4 от ЗУТ, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Констатирано е още, че липсват и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Протокола от интервюто е подписан без възражение от присъстващия и наблюдаващ интервюто представител, присъствал е преводач.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 48, ал. 1 от ЗУБ. С оспореното решение председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. А. Н. М. З. на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

Административният акт отговаря и на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат, както фактически, така и правни основания за издаването

му, обосноваващи отказа на органа да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Не са налице допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения. Установява се от доказателствата по делото, че пред интервюиращ орган към ДАБ, с чужденеца има проведено интервю, отразено в нарочен протокол, състояло се в присъствието на преводач, на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него, включително са налице и данни, че съдържанието на протокола е прочетено на интервюирания също в присъствието на преводача и на разбираемия за интервюирания език. Спазено е изискването на чл.58, ал.10 от ЗУБ, като в случая от ответника е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, каквото е дадено преди произнасянето на органа и с него от страна на ДАНС не се възразява предоставянето на статут при наличие на предпоставките за това.

Не са нарушени разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, доколкото ответникът не пропуснал да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и е издал акта си при съобразяване с изложеното от търсещия закрила, и с всички данни и доказателства по преписката.

При извършената проверка относно материалната законосъобразност на атакувания акт, съдът намира следното:

Причините, които българският законодател е уредил като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут, са посочени в чл.8 и чл.9 от ЗУБ. В нормата на чл.8, ал.1 от ЗУБ са предвидени условията, при наличието на които на чужденец се предоставя статут на бежанец в Република България. Освен да се намира извън държавата си по произход, е необходимо чужденецът да не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея по причини, свързани, от една страна с основателно опасение от преследване, а от друга страна – това преследване да е поради някое от алтернативно изброените характеристики на субекта: неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да бъде получена от държавата по произход. В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че в хода на производството не се установява спрямо търсещия закрила да е било осъществено визираното в чл.8, ал.1 от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут. От оспорвания не са заявени конкретни обстоятелства, въз основа на които да се направи извод за опасение от преследване основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежността му към определена социална група. Съгласно разпоредбата на чл.8, ал.4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, а според ал.5 на същата норма – действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Твърдения за подобни действия няма обективирани в разказаната от жалбоподателя бежанска история и не се установяват по делото. Изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсения вид защита, тъй като не могат да се приемат за обосновано опасение от преследване. Той не е заявил спрямо него да е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната му по произход – С.. Не е бил заплашван и върху него не е било оказвано насилие, както

и самият той заявява в интервюто. Същият не е осъждан или преследван по етнически или религиозни причини в С..

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец на М. А. Н. М. З..

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на чужденеца, следва да се отбележи, че в случая от негова страна не се твърди в държавата си по произход да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл.9 ал.1 т.1 и т.2 от ЗУБ. Няма изложени и твърдения за наличие на обстоятелства като предвидените в чл.9 ал.6 и ал.8 от ЗУБ.

Съдът намира, че последното не е налице в случая, тъй като споделяната пред орган на ДАБ информация за личното положение на жалбоподателя, както и останалите данни и доказателства, не водят до извод, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си.

Ответникът е извършил преценката си по прилагане на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ въз основа на обективизираната в Справка вх. № МД-02-159/14.03.2025 г., на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ), информацията относно Сирийска арабска република. Предвид изложеното в тях е приел, че не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на държава.

Съдът споделя изложените от административния орган съображения и ги намира за обосновани, тъй като са изцяло съобразени с изложената пред него бежанска история.

С оглед изложеното, оспореното решение е законосъобразно на всички основания по чл. 146 от АПК - като издадено от компетентен орган - председателят на ДАБ като орган, който единствен според законодателството на Република България, конкретно ЗУБ има правомощия да предоставя, да отказва и да отнема международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут на основанията по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Издадено е след проведена процедура по молбата за закрила при спазване на всички изисквания - регистрация на молителя, запознаването му с правата и задълженията му чрез връчване на указания на разбираем за него език и провеждане на лично интервю с участието на преводач. В рамките на производството молителят е имал възможност да представи документи в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението. Неотносими са в тази връзка данни за спорадични актове на насилие, доколкото такива има почти навсякъде по света и никое правителство не може да гарантира абсолютна сигурност и спокойствие на което и да е лице. Такива актове на насилие не обосновават различна квалификация на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Изводите по този въпрос в решението са правилни, те са валидни и към датата на постановяване на съдебното решение. Видно от справка на дирекция „Международна дейност“, на което се акцентува и в писмените бележки от ответната страна, Върховния комисариат на бежанците на ООН/ВКБООН/ изчислява, че считано от 08 декември 2024г. около 481 730 сирийци са преминали обратно в С. от съседни страни. С това общият брой на

сирийските граждани, които са се завърнали в С. от началото на 2024г. става над 842 570 души. По отношение на вътрешното разселване, според последните данни на работната група за вътрешно разселени лица, към 8 май 2025г./считано от 8 декември 2024г./ 1 186 147 милиона вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си, включително 337 868 души, които са се завърнали от места за вътрешно разселени лица.

Следва да се посочи още, че справките за актуалната общественно-политическа обстановка в С., представени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ са също официални свидетелстващи документи, съставени по установен ред и форма и се ползват с материална доказателствена сила за установените в тях обстоятелства.

Следователно, въпреки че в някои части на територията на С. положението е нестабилно и напрегнато, са започнали процеси на стабилизиране на обстановката и функциониране на обществените услуги. Всичко това води до извода, обоснован и от административния орган, че за оспорващия, не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ при завръщането му в С..

Не е нарушена и забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, при връщане в С. на № МД-02-159/14.03.2025 г., няма да бъдат застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. Нито личната му бежанска история, нито ситуацията в С. възпрепятстват връщането в страната по произход, при спазване на разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Сирийският гражданин излага причината, поради която е напуснал страната по произход, а именно по-добър живот, това са чисто икономически причини и причини от личен характер, което го прави мигрант, а не бежанец по смисъла на закона. От друга страна липсата на работа и трудния начин на живот са лични мотиви, както и дезертирането от военна служба, което също не е основание за предоставяне на статут – бежански или хуманитарен, според Наръчник на ВКБООН. От анализа на фактическите обстоятелства и изявленията на чужденеца по време на производството, се установява, че мотивите за напускането на неговата родина са от личен и икономически характер. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. В интервюто пред ДАБ е посочил, че крайната му цел на пътуването е била Х..

В заключение, в случая не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ на жалбоподателя. Данните, съдържащи се в проведеното с него интервю, налагат извод за липса на доказателства той да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унижително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Адм. орган е изследвал обстановката в С., съпоставена с личната бежанска история на лицето. Правилно адм. орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на молителя по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Не са налице доказателства за това, че ситуацията в С. достига до границите на безогледно насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни

негови групи. В настоящия случай следва да бъде отчетено и постановеното решение на Съда на ЕС от 17.02.2009 г. по дело C-465/07 по тълкуването и прилагането на чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с чл. 2, буква д) от същата директива. Съгласно това решение съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение характеристики; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая тези критерии не са изпълнени. Следва да се отчете и фактът, че самият жалбоподател не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Напротив- изрично е посочил, че не е бил жертва на насилие и не били отправяни заплахи срещу него или семейството му. В този смисъл е обективирана и актуална съдебна практика на ВАС в решение № 5268 от 20.05.2025г. по адм. дело № 3330/2025г. на ВАС, решение № 5978 от 04.06.2025г. по адм. дело № 3840/2025г. на ВАС, решение № 639 от 13.06.2025 г. по адм. дело № 4398/2025г. на ВАС.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София – град, I-во отделение, 4-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Н. М. З., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], адрес за кореспонденция [населено място], [улица] срещу Решение № 3296 от 07.05.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ